

Добромир і Весна

Антоніна Гармаш-Литвин

Коли ще люди були вільні, як птахи, у своїх почуттях, думках, мріях, коли були вони дітьми дикої природи – ще не було на світі неволі. Неволі, створеної людиною людиною.

Та підступний птах зла і жадоби вкинув у груди одному з людей жахливу думку про поневолення людини людиною. І став той чоловік розкидати в своєму племені скалки своєї думки. Жеврів, розгорався дикий вогонь. І ось уже все плем'я поймає тим жахом – невидимим і від того страшним. І тоді закипіла перша в світі війна – війна між добром і злом. І зло перемогло, міцно засівши в серця і голови дикого племені. Та й пішли вони шукати, кого б поневолити, зробити собі рабами.

Далеко-далеко, за дикими горами серед предковичного лісу жило плем'я вільних і незалежних людей. Мали в серцях Добро і відчуття Краси. Любили свій край, своїх одноплемінців.

І була в них дівчина – звалася Весна. Мов дивовижна квітка розквітла її краса. Всі її любили і берегли, як найдорожчий скарб свого племені. Багато юнаків, гарних і добрих добивалося її любові. Та на диво всім, вона вибрала юнака, що звався Добромир. Всі змирилися з вибором Весни, бо більш за все ці люди цінували волю. Скромний юнак умів із звичайної вербової гілки добувати мелодії. Зачаровані слухачі годинами ладні були безмовно слухати. І ще вмів юнак з дерева вирізати дивовижні квіти, що змагалися своєю красою із живими.

Довгими вечорами Весна зачаровано слухала мелодії свого нареченого, в яких вчувалися їй і предковичний шелест лісу, і перегук птахів, і поклик диких тварин і ще щось, тривожне і кличне, про що вона на могла розповісти словами. А сама вдивлялася в очі юнака. Раділи всі їхньому щастю і чекали, поки вони з'єднаються в єдину сім'ю, щоб усім відсвяткувати цей день.

Та одного чудового ранку на це плем'я напали люди із пекельним вогнем зла у серці. Довга і люта була битва. Не хотіли волелюбні люди стати рабами, воліли краще вмерти, ніж потрапити в неволю. Жінки, дівчата, діти, старі – вступали в бій із чужинцями. Боронили свою волю, як могли, і падали мертві... Ось вождь знавіснілого племені побачив красуню Весну. Запалали очі жадобою і мовив: "Моя!" Ціла ватага кинулась на дівчину. Навперейми їм виступив Добромир. Завжди тихий і спокійний, зараз налетів на чужинців, мов розлютований вепр. Наче косою косив їхні ряди, але сили були нерівні, юнак знемагав, а вороги насідали. Навіть ліс почорнів у тузі за волелюбними і добрими людьми. Зжовкло і впало на землю листя. Туманом вкрилися озера. Вороги нарешті подолали юнака, скрутили йому руки і почали розлючено шпигати його мечами та списами. Весна кинулась до нього, та юнак благав її втікати. Тільки його біль болів їй вдесятеро і не могла вона залишити нареченого. З риданнями припала до схололої посірілої землі, просячи захисту. Потім кинулась до вождя чужинців, стала на коліна, благаючи залишити живим нареченого. Вождь підійшов до

неї, схопив за чудові коси, повернув до себе, оглянув з усіх боків: "Гарна пташка"... - цмокнув язиком. "Ми його не зачепимо, якщо ти згодна стати моєю рабинєю, бо дружина мені не потрібна..." Заплакала-заголосила Весна та глянувши на змученого-зраненого коханого, мовила: "Беріть мене, даруйте йому життя"... Здрігнувся юнак, болісно стислося його серце. Адже його кохана жертвує собою! "Ні! - мовив, - я не хочу жити без тебе, купувати своє життя ціною твого..." Весна підійшла до нього, повними муки очима заглянула в саму душу; "Любий, я хочу, щоб жила твоя пісня, твої мелодії... У них житиму я, житиме наше кохання - воно невмируще буде в пісні..." Рвонувся юнак з останніх сил, розметав ворогів і кинувся до нареченої. В гарячому пориві злилися двоє сердець. І тоді чужинський вождь, розлютований зухвалістю полоненого, проткнув того мечем. Але серця закоханих були так близько, що обоє перестали битися одночасно. Навіть земля, ліс, небо і озера не витримали такого злочинного вчинку: засвистів вітер: ліс зашумів глухо і погрозово, заплескали грізними хвилями озера, а з неба посипались лапаті білі зірки, швидко засипаючи все навколо білим покривалом. Перелякані чужинці кинулись тікати, хто куди... Через деякий час звідусіль почали сходиться люди, які встигли втекти, чи якимось врятуватись. Загиблих поховали в землю. Та скільки не шукали Весну і Добромира - знайти не могли. Пройшов час, одного ранку сніг розтав, земля стала теплою і пахучою, з землі вилізли зелені ростки, а віти дерев укрилися ніжною зеленню. Така краса засяяла навколо! І всі в один голос мовили: "Весна!" Бо це все нагадало їм вродливицю Весну. Луною відгукнулося десь між дерев, ніби й справді вона озвалася. І здалося всім, що вдалині майнула тінню Весна... А потім почули звуки пісні без слів. І всі в один голос мовили: "Добромир!" А під деревами розквітли дивні квіти, білі і блакитні. Такі, як колись вирізав із дерева Добромир.

Відтоді кожного року розквітала Весна, як назвали цю пору року. І стала вона часом кохання. Бо живе і досі невмируще почуття красуні Весни і Добромира.